

kalendert osta. Mis ma siis teen, kui se ramat mitte veel walmis ei olle? Noh, waat' sellepärrast.

Kuid a teie Austrasia-maa püdega, kellest ma räfisín, kofku leppisite? Teie pannite küll immels, et ma sealt maa tuuse ja männi puid ei nimmetand. Seal ei olle neid puid. Mõnni eht lan-nab offaid, agga need offad on liig pikkad ja jämedat, kui konna-össi. Mis offospuu se ennam on?

Lähme agga Amerika maale, otsume seal, tulleb aeg, eht meie leiamie mõnne mürrafo, misga turruse wööts minna. Olgu ta ni suur, kui tahhab, ärap meie tedda metsast välja veame, kui meie kolm tussist täffu raudwanstre ette rakendame. Saab nähja.

Kuttame siis tulleslaewaga ülle merre senna pole, kust se pehme tuul meile wihma uhhub, kui seik teised tuuled turred on. Ma mäslutan, maa rahwas hüidwad sedda tuult wessilaare tuul-ses. Qui meie lussagil aega ei viida, siis ulla-tame kolme, nelja näädala pärrast senna. Küllab meid seal juhhatasse, kust tee Kaliworni läanab. Kaliworni — sedda teab igga mees, on se lulus pool-saar, lus fulda kui pääwa siwva jöe kallas leida olla. Agga egga meie lulla pärrast senna lähhe, mil on seal muud teggemist. Meie ronni-me ülles mäggdede otsa, ja watame järrele, mis seal on. Oh sa lulla-kuppulenne, waata, mis männid need on! Panne küll meie mända kolm tuffi üts teise otsa, ei ulla-ta siisti liggi. Kas ja

nääd, mis intime asju Jummal siin on konud! On need sa puud? need on sinna firrifu tornid! Minne raiu seddajuggust wanna meeest mahha! Panne terwe wald firwestega ta kassale, ei tea, kas soawad Jürri pääwast Mihli paine ta wasto. Küll need on mehhe puud, et hirmu aiawad peale. Wöttame pojaid wööd wöölt ärra, seome tollu, ja möedame järrele, kui jäimme se mets-ißand on. Mis sa tahhad tehha, ennäh, ei ullaata veel! On sellegil ohheliku käe pärrast? jätkame otsa, ja möedame ueste. Kas nüüd ullatab? — Ei ulla, pudub hea tuff. — Ooled ja käest ärra! wiis wööd ja suur pikk ohhelik ei peaks ullaatama. Tulle appi, kas se on leik üts pui! — Kas ta peaseb, egga ta laks puud ei olle; üts ta on, ja ühhelks ta jäab. Ei meie tedda lahhelks ei te. — Jätkame veel paar pastle paolo möedu otsa, eht siis aitab. — Küll saab! — Noh, möedame nüüd ärra, mittu küsi sülda saab. — Urjoh! ülsteistkümmend sülda, ja veel otjute peale fauba. Agga küll se on mürratas! Ja waata temma for-gust! ei Tallinna radusse torn pölle selle wasto middagi. Küüsime küllamehhe läest järrele, eht temma annab meile targemat otjust.

Kule mis külla mees ütleb, kes seal mõnda aastad elland. Ta ütleb: „Üts nende suure-matte puude seast on äraräfimatta waewa ja fulluga mõnne aasta eest mahha raintud, ta on